

Majoros Ügyvédi Iroda

dr. Majoros Éva Gabriella ügyvéd

Alkotmánybíróság részére
BUDAPEST

Ügyszám: IV/1896-1/2022.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/1896-2/2022
Érkezett:	2022 OKT 07.
Példány:	1
Melléklet:	0 dt.
Kezelőiroda:	lu

Tárgy: alkotmányjogi panasz kiegészítés a Miskolci Törvényszék 8.Bf.12/2022/18-I. szám alatti végzése és a Debreceni Ítéltábla Bpkf.I.307/2022/6. alszámú végzése kapcsán (a Miskolci Járásbíróság előtt 15.B.998/2021. szám alatt folyamatban volt büntetőügyben)

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, dr. Majoros Éva Gabriella [REDACTED]

[REDACTED] mint a Majoros Ügyvédi Iroda képviselőre jogosult tagja), és egyben [REDACTED] erhelt meghatalmazott védője a Miskolci Törvényszék előtt **8.Bf.12/2022.** szám alatt folyamatban volt, míg a Debreceni Ítéltábla előtt **Bpkf.I.307/2022.** szám alatt folyamatban volt eljárásban az engem érintő másodfokú határozat 2022. június 15. napján történt kézbesítését követő 60 napos határidőn belül, az Alaptörvény 24. cikk. (2.) bekezdés d., pontja és az Abtv. 27.§. (1.) bekezdése alapján

a hiánypótlási felhívás alapján, a módosításokkal egységes szerkezetbe foglalt alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő a saját nevemben az alábbi indokok alapján:

Kérem, a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Miskolci Törvényszék 8.Bf.12/2022/18. és a Debreceni Ítéltábla Bpkf.I.307/2022/6. számú, hivatkozott határozatainak Alaptörvény ellenességét és a támadott bírói döntések semmisségét.

I. Indítvány és hatáskör:

A jelen alkotmányjogi panasz benyújtására azért került sor, mert az első- és másodfokon eljáró bíróságok a ténymegállapítás és jogszabály értelmezés során megsértették a tisztességes eljárásra vonatkozó szabályokat, emellett eljárásjogi jogszabálysértést követtek el; illetve a Bíróságok az indokolt bírósági döntéshez való jog megsértésével hozták meg határozataikat. Ezen túlmenően az eljáró Bíróságok - közvetlenül - megsértették az Alaptörvény XXVIII. cikkben írtakat.

Továbbá a támadott döntésekkel megsértették az Alaptörvény Bíróságokra vonatkozó 28. cikkében írt rendelkezéseket.

Az alkotmányjogi panaszt - az Abtv. 27.§. (2.) bekezdés b., c., pontjaira figyelemmel - saját nevemben, az ügyben eljáró védőként/rendbírással érintett személyként nyújtom be.

A kérelemben megjelölt végzésekkel szemben rendes és a Be-ben írt rendkívüli jogorvoslati jogorvoslatra nincs jogom, ilyen jogorvoslatnak nincs helye; így az Abtv. hivatkozott szakasza alapján törvényes határidőn belül alkotmányjogi panaszt nyújtok be. Előadom, hogy az ügyben felülvizsgálati eljárást, perújítási eljárást (jogorvoslatot a törvényesség érdekében) nem kezdeményeztem, ilyen eljárás jelenleg nincs folyamatban.

II. Az Alaptörvény indítvánnyal érintett részei:

XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. (2) Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg. (3) A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt. Továbbá a (7) bekezdés szerint: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

A **28. cikk** szerint: A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Tudomással bírok, arról, hogy az Alaptörvény 28. cikkében írtak önmagában nem tekinthető Alaptörvényben biztosított jognak, de arra tekintettel, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlatában az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak; így az indítványban foglaltakat egységében a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmére alapítom az alkotmányjogi panaszom hivatkozását.

Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1.) bekezdése a kialakult gyakorlatnak megfelelően az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. Cikke szerint értelmezi és használja a tisztességes eljárás fogalmát. Magyar Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a (6/1998. (III. 11.) AB határozat) sokat idézett összegzése szerint a tisztességes eljárás, olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni, ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan” avagy „nem tisztességes”.

A Tisztelt Alkotmánybíróság 34/2013. (XI.22.) AB határozatában részletesen elemezte az EJEB bírói függetlenséggel, ezzel összefüggésben a pártatlan eljáráshoz fűződő joggal kapcsolatos gyakorlatát. "A bírói hatalom intézményi, valamint személyi függetlensége az igazságszolgáltatási tevékenység függetlenségének, és a tisztességes bírósági eljárások alkotmányos biztosítója, amely arra nyújt garanciát, hogy az egyedi jogvitákban eljáró bíró kizárólag a jogszabályok alapján, és belső meggyőződése szerint, minden, akár a bírói szervezeten kívülről, akár azon belülről érkező meg nem engedett befolyástól mentesen

hozzasson döntést. A bíróság pártatlan eljárása a függetlenség alkotmányos értékéhez szorosan kapcsolódik: kizárólag egy független bíróság képes az egyedi ügyekben pártatlanul eljárni. A függetlenség követelményéhez képest a pártatlanság az ügyben eljáró bíróval szemben egyfelől azt az elvárást fogalmazza meg, hogy a megítélendő ügy tekintetében ne rendelkezzen előítéletekkel, másfelől pedig az ügyben szereplő egyik fél javára, avagy hátrányára se legyen elfogult."

Az Alkotmánybíróság korábban akként foglalt állást, hogy „[a] bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.” Önmagában egy contra legem ítélet még nem szükségképpen alaptörvény-ellenes (contra constitutionem) ítélet. Kivételesen, kellően súlyos esetekben azonban egy contra legem jogalkalmazás is felemelkedhet alkotmány jogilag értékelhető szintre, és a bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapításához vezethet.

Álláspontom szerint ezen első- és másodfokú eljárásokban az eljáró Bíróságok az alapvetően tisztességes eljáráshoz és az indokolt döntéshez való jogomat sértették meg, mikor is - túlterjesztve az Alaptörvény adta jogon – quasi jogalkotási feladatot láttak el egy jogszabályhely kapcsán. Annak megítélése során, hogy valamely (állítólagos) contra legem jogalkalmazás kivételesen elérte-e az alaptörvény-ellenesség szintjét, az Alkotmánybíróság az eset összes releváns körülményének figyelembevételével határozhat.

III., A Tisztelt Alkotmánybíróság 2022. augusztus 30. napján kelt felhívásában írtakra – így különösen a 20/2017. (VII.18.) AB határozatban és a 3295/2019. (XI.18.) AB végzésben írt – hármas, konjunktív feltételre is utalva az alábbiakat kívánom előadni:

a., A Debreceni Ítéltábla végzésének 15. pontjában törvényszerkesztési következetlenségnek, hiányosságnak tekinti azt, hogy a Be.584.§. (6.) bekezdésében, a normaszövegben csak két eljárási mód/forma került konkrétan nevesítésre. Indoklási kötelezettséget sértő módon nem indokolta meg, hogy az adott jogkérdésre irányadó, hatályos normaszöveget miért nem alkalmazta, és a 15 napos határidő alkalmazási körét miért tágította ki. Ezen túlmenően a Miskolci Törvényszék felülbírálattal érintett elsőfokú végzése a nyilvános ülésre vonatkozó konkrét, napokban meghatározott határidőre vonatkozóan pedig semmilyen érdemi indoklást nem tartalmazott, csupán az írásbeli indokolási kötelezettség törvényhelyhez fűzött miniszteri indoklását hívta fel a jogértelmezése során. A nyilvános ülésre irányadó, napokban meghatározott határidő, továbbá a kivétel és a főszabály alkalmazási köre kapcsán érdemi indoklást nem tartalmazott egyik végzés sem.

b., Jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normák figyelmen kívül hagyása körében: A Debreceni Ítéltábla végzésének 12. pontjában kiemeli, hogy az eltéréseket az eljárási törvény az egyes eljárásoknál kifejezetten rögzíti. Ezen pontban nevesíti is a Be. 599. § (4) bekezdése, illetve a Be. 621. § (4) bekezdése szerinti két eltérést. Indoklásában kiemeli továbbá azt is, hogy: „ Amennyiben ilyen eltérést a törvény kifejezetten nem nevesít, az általános szabályok alkalmazandók.”

A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 584. § (6) bekezdésének első mondata szerint az ügyészség és a védő a fellebbezést írásban indokolni köteles, amit az ügyiratok felterjesztéséig az elsőfokú bíróságnál, az ügyiratok

felterjesztése után a másodfokú bíróságnál – **legkésőbb a másodfokú tanácsülést vagy tárgyalást megelőző tizenötödik napon** – lehet előterjeszteni, míg ugyanezen jogszabályhely (7) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság tanácsának elnöke a védőt a (6) bekezdésben meghatározott határidő elmulasztása esetén rendbírsággal sújthatja. Jelen esetben az általános szabályt pedig a Be. Tizenegyedik részében foglalt rendelkezései tartalmazzák. Míg a Be. 425.§. (3.) bekezdése kiemeli azt, hogy a nyilvános ülésre **az e törvényben megállapított eltérésekkel a tárgyalásra vonatkozó rendelkezések az irányadók**. Mi más lenne a legegységesebb eltérés, ha az nem, hogy a jogalkotó idézőjel használata mellett kifejezetten nevesíti a Be. 584.§. (6.) bekezdésében a tanácsülést és a tárgyalást; míg a nyilvános ülést mellőzi az idézőjel közötti részben írt felsorolásból. Nyelvtani szempontból, ha a három eljárási forma közül kettőt külön kiemelek-nevesít a jogalkotó, úgy egyedivé teszi az általánost, felhívja a figyelmet az eltérésre; nevezetesen arra, hogy a 15 napos határidő „csak” a tanácsüléshez és a tárgyaláshoz kapcsolódik.

A Debreceni Ítéltábla a végzésének 15. pontjában maga is elismeri a jogalkalmazásának contra legem mivoltát, idézve: „ A Be. 584. § (6) bekezdésének idézett rendelkezése attól még, hogy a nyilvános ülést nem nevesíti, a nyilvános ülésre vonatkozó eltérést nem határoz meg, így a Be. 425. § (3) bekezdése alapján nyilvánvalóan a nyilvános ülés kitévése esetén is irányadó. „

Nézetem szerint is önkényessé és ezáltal tisztességtelenné válik a bírói döntés, ha valamely, az adott ügyre kötelezően és kizárólagosan alkalmazandó jogszabályi rendelkezést az eljáró bíróság érdemi jogi indok nélkül - akár célszerűségi okokból - hagy figyelmen kívül.

c., Az érintett bírósági döntés túlmutat az egyedi jogértelmezésen, az nem áll összhangban a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jog tartalmával, jelen esetben már eléri az alaptörvény-ellenesség szintjét is. Nézetem szerint a Be-ben leírt kógens normák kitágítása, szabályok felülírása a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem contra legem jogalkalmazási – tulajdonképpen jogalkotási – tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét.

Jelen esetben „sajnos” nem beszélhetünk, olyan joggyakorlatról „amelynek alapjául szolgáló jogi normákat a jogalkotó új jogi szabályozás elfogadásával és hatálybaléptetésével összefüggésben kifejezetten hatályon kívül helyezett”.

A hivatkozott ügyben ennek fordítottja valósul meg: A közel négy éve hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény - korábban nem létező - 584.§. (6-7.) bekezdései valójában egy új joggyakorlat felé mutatnak. A jogszabályhely által biztosított szankciók, így a rendbírság alkalmazási köre viszont megyéenként és bírósági illetékességi területeket nézve is eltérő új joggyakorlatban öltenek formát; sőt még az adott törvényszéki szinten sem tekinthető egységesnek a gyakorlat - az az ítélező tanácsokként eltér.

A „jogalkalmazói önkény” fogalmi köre kapcsán az alábbiakra hivatkoznék: a Tisztelt Alkotmánybíróság a 23/2018. (XII. 28.) AB határozatában már nem az alkalmazandó jog időállapotának oldaláról, hanem a jogszabály-értelmezés tekintetében adott támpontot az önkényesség értelmezéséhez; így kérem, hogy az esetben is az ezen döntésben írt követelményrendszert is tekintsék alkalmazhatónak.

Nézetem szerint a Debreceni Ítéltábla végzésében, illetve a Miskolci Törvényszék elsőfokú végzésében írt - contra legem – jogértelmezés elérte azt a szintet, ami már alaptörvény-ellenesnek (contra constitutionem) tekinthető. A jogszabály céljának vizsgálata, illetve a Be. 584.§.-hoz fűzött miniszteri indoklás szerint: „Az írásbeli indokolási kötelezettség előírása a fellebbezés elbírálásának elősegítését szolgálja, egyértelművé teszi a bejelentett fellebbezés tartalmát és irányát.”

Jelen ügyben az elsőfokú ítélet kihirdetésekor bejelentett jogorvoslati nyilatkozat célja elsődlegesen felmentés, másodlagos a kiszabott joghátrány tartambeli mérséklésére, szabadságvesztés helyett eltérő joghátrány – elzárás kiszabására - irányult. A fellebbezést az elsőfokon eljáró Járásbíróság egyértelműnek tekintette, - hiánypótlási felhívást nem bocsájtott ki - az megfelelt a Be. 584.§. (1-) bekezdésében írtaknak; illetve a felmentésre irányuló nyilatkozat okán eleve – Be. 590.§. (1-2) bekezdése miatt - a teljeskörű felülbírálatot tette lehetővé. A jogorvoslat tartalma és iránya már az elsőfokú ítélet kihirdetésekor ismertté vált. (Az írásbeli indoklás pedig az ÁNYK rendszeren belül, elektronikusan megküldésre került 2022. március 31. napján hivatali munkaidőben, amit a Törvényszék másnap iktatott.)

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (3.) bekezdésének második monda a büntetőeljárások során eljáró védőket is oltalom alá vonja, hiszen alaptörvényi szinten kimondja, hogy: „A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.”

Az a megatartás, hogy a Miskolci Törvényszék 8.Bf.12/2022/18-I. számú végzésével szembeni jogorvoslati nyilatkozatomhoz csatoltam az Igazságügyi Minisztérium Parlamenti Államtitkárságának válaszlevelét álláspontom szerintem nem tekinthető szakszerűtlennek és az alkotmányos elveket figyelembe nem vevő védői munkának. Ellentétben a Debreceni Ítéltábla másodfokú végzésének 19. alpontjában írtakkal.

A Új Büntetőeljárás törvény 3.§.(1.) bekezdése deklarálja a „hatékony védelemhez” való jogot a terhelt számára. A védelemhez való jog alapja, hogy a büntetőeljárás alá vont személynek joga van arra, hogy a vele szemben érvényesített büntetőjogi igényt megismerje, arról álláspontját kifejtse, az igénnyel szembeni érveit felhozhassa, a hatóságok tevékenységével kapcsolatos észrevételeit és indítványait előterjesztesse.

Nézetem szerint a hatékony védelemhez való jog, mind az általam képviselt személyeket, mind személy szerint engem is megillet. A hatékony ön-védelem körébe vonható akár a jogszabályok előkészítését végző Parlamenti Államtitkárság megkeresése, illetve a jogrendszerünk adta jogorvoslati fórumok kimerítése (Alaptörvény XXVIII. cikk. (7.) bekezdése) és végső soron az alkotmányjogi panasz előterjesztése is.

d., Jelen esetben tisztességes eljáráshoz való jogom sérült mikor is egy a jogszabályban nem szereplő határidő elmulasztása miatt, - önmaga által is elismerten - contra legem jogértelmezést követve döntött a Debreceni Ítéltábla. Alaptörvénnyel ellentétessé pedig az teszi az érintett bírósági döntéseket, hogy: az elvi szinten deklarált védelemhez való jogot, a tisztességes eljáráshoz való alapvető jog gyakorlását rendeltetés-ellenesnek tekinti a Debreceni Ítéltábla végzésnek 19. pontjában.

Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatályba lépését követően – elsőként – a 7/2013. (III.1.) AB határozatban vetette össze a korábbi Alkotmány és az Alaptörvény rendelkezéseinek tartalmát. A hivatkozott határozatban kifejezetten az Alaptörvény 24. Cikk. (2.) bekezdés d., pontjában és az Abtv. 27.§-ban alapuló hatáskörében, összefüggésében megerősítette a tisztességes eljáráshoz való joggal kapcsolatos gyakorlatát és megállapította, hogy a tisztességes

eljáráshoz való jogból fakadó alkotmányos követelmények nem csak a szabályozási környezettel, hanem az egyedi bírói döntésekkel szemben is érvényesíthetőek.

A tisztességes eljárás az alkotmánybíróság korábbi döntéseiben kimunkált alkotmányos mérce szerint olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe-vételével lehet csupán megítélni.

Az alkotmányos garanciák a bírósághoz való jog megannyi konkrét feltételét tartalmazzák, amelyek nem abszolútak abban az értelemben, mint például az ártatlanság védelme, de amelyek az általános szabály szerint mérlegelésének mégis abszolút korlátai. Nincs olyan szükségesség, amely miatt a tárgyalás tisztességes voltához való jogot arányosan ugyan, de korlátozni lehetne.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1.) bekezdésének értelmezésével nevesíthetők a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmát kitöltő részjogosítványok, melyek közül az alábbiakat kell külön kiemelni:

- „fegyverek egyenlősége”, amely a büntető eljárásban, melynek egyik feltétele a felek mindegyikének a személyes jelenléte az eljárási cselekmények során, illetve egyes eljárási szereplők megtartása semleges pozícióban,
- továbbá, hogy az ügyben releváns adatokat a vádlói, terhelti, védői és egyéb vagyoni érdekelti oldal - ezen utóbbi személyek a Be-ben írt jogszabályi korlátok közt tartva - de ugyanolyan teljességben és mélységben ismerhessék meg.

IV. Személyes érintettség:

A büntetőeljárás során védőként jártam el, rendbírsággal személyesen engem sújtott a Törvényszék. Az alkotmányjogi panasszal érintett első- és másodfokú bírósági végzés személyemben engem érint, rám vonatkozó döntést tartalmaz, illetve a magatartásom jogszerűségére a bíróság döntése kiterjed. (Abtv. 27.§. (2.) bekezdés b.-c., pontjai)

V. Az végzésben írt tényállásról és az eljárás során érvényesülő eljárásjogi garanciák hiányáról:

a., A Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság Miskolcon, a 2022. április 4. napján megtartott nyilvános ülésen bírálta el ügyfelemet ügyét, hozott az ügyben 8.Bf.12/2022/18. szám alatt ítéletet.

Az ugyanezen a napon, nyilvános ülésen kihirdetett 8.Bf.12/2022/18-I. számú végzésével 20.000,- Ft rendbírsággal sújtott. A végzés indoklása szerint:

„A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 584. § (6) bekezdésének első mondata szerint az ügyész és a védő a fellebbezést írásban indokolni köteles, amit az ügyiratok felterjesztéséig az elsőfokú bíróságnál, az ügyiratok felterjesztése után a másodfokú bíróságnál – **legkésőbb a másodfokú tanácsulást vagy tárgyalást megelőző tizenötödik napon** – lehet előterjeszteni, míg ugyanezen jogszabályhely (7) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság tanácsának elnöke a védőt a (6) bekezdésben meghatározott határidő elmulasztása esetén rendbírsággal [Be. 127. (1) bekezdés] sújthatja.

Az ügyet a törvényszék 2022. január 25. napján 2022. február 28. napjára a Be. 598. § (2) bekezdése szerinti tanácsulásra tűzte ki, majd a védő 2022. január 31. napján kelt indítványára (Be. 598. § (5) bekezdés) tekintettel 2022. március 7. napjára nyilvános ülést tűzött, mely határnap – a vádlott kérelme alapján – 2022. február 25. napján elhalasztásra került 2022. április 4. napjára.

Az ügyiratok felterjesztése előtt a védő nem nyújtotta be a fellebbezése írásbeli indokolását, ezért azt – az előzőekben hivatkozott jogszabályi rendelkezés értelmében – legkésőbb a kitűzött első eljárási cselekmény (a tanácsülés) előtti tizenötödik napon lett volna köteles előterjeszteni a másodfokú bíróságnál. Ehhez képest a védő – aki a letöltési értesítő tanúsága szerint 2022. január 25. napján értesült a 2022. február 28. napjára kitűzött tanácsülésről – a fellebbezése írásbeli indokolására vonatkozó kötelezettségének csak a 2022. április 4. napjára kitűzött nyilvános ülés határnapját megelőzően, 2022. április 1. napján tett eleget.”

„Tekintettel arra, hogy a védő a fellebbezése írásbeli indokolására vonatkozó kötelezettségét *az arra nyitva álló határidőn belül nem teljesítette*, mulasztása megnyitotta a rendbíróság mérlegelési jogkörben történő alkalmazásának a Be. 584. § (7) bekezdésében írt lehetőségét. A rendbíróság összegét a másodfokú bíróság a Be. 127. § (3) bekezdésében foglaltak alapján, a Be. 127. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott – húszezer forinttól egymillió forintig terjedő – keretek között, a kiszabására okot adó magatartás súlyát és következményeit figyelembe véve 20 000 forintban állapította meg.”

A Törvényszék érintett határozatával szemben fellebbezéssel éltem, melyet a Debreceni Ítéltábla bírált el.

b., A Debreceni Ítéltábla Bpkf.I.307/2022/6. számú másodfokú végzését idézve:

„*A büntetőeljárás törvény négy eljárási formát nevesít, melyek a tárgyalás, a nyilvános ülés, az ülés és a tanácsülés.* Az egyes kategóriák jellemzően annak megfelelően különülnek el, hogy mely perbeli személyeknek kell jelen lenni vagy lehetnek jelen az adott eljárási cselekményen és milyen döntések meghozatalának van helye.”

Maga a másodfokú végzés 12. pontja is utal az eltérés, jogszabály adta kivételek lehetőségére: „Az eltéréseket az eljárási törvény az egyes eljárásoknál kifejezetten rögzíti. Ilyen rendelkezés például a Be. 599. § (4) bekezdése, amely szerint a másodfokú bíróság nyilvános ülésén az ügyész jelenléte nem kötelező, illetve a Be. 621. § (4) bekezdése, amely szerint a harmadfokú bíróság nyilvános ülésén az ügyész és a védő jelenléte kötelező. *A büntetőeljárás törvény tehát konkrétan megjelöli az egyes eltéréseket. Amennyiben ilyen eltérést a törvény kifejezetten nem nevesít, az általános szabályok alkalmazandók.*”

Ennek ellenére a végzés 15. pontjában az alábbi jog következtetést vont le a Debreceni Ítéltábla: „A Be. 584. § (6) bekezdésének idézett rendelkezése attól még, hogy a nyilvános ülést nem nevesíti, a nyilvános ülésre vonatkozó eltérést nem határoz meg, így a Be. 425. § (3) bekezdése alapján nyilvánvalóan a nyilvános ülés kitűzése esetén is irányadó. Az ügyészség és a védő tehát nyilvános ülés kitűzése esetén sem mentesül a fellebbezés határidőben történő írásbeli indokolási kötelezettsége alól, önmagában az eljárási forma a törvényben előírt kötelezettséget érintően különbséget nem teremt, kivételt nem képez. Ezen okokból kifolyólag az Ítéltábla helybenhagyta a Törvényszék rendbírósággal sújtó végzését.”

A korábban szóban előterjesztett - és a Be. 584.§. (1-4) bekezdéseinek egyébként megfelelő – jogorvoslati nyilatkozat, fellebbezés írásbeli indoklása álláspontom szerint sem mellőzhető. Ekörben maradéktalanul egyetértek mind a Törvényszék, mind az Ítéltábla indoklásával; viszont jelen alkotmányjogi panasz alapját és okát a nyilvános ülés esetére irányadó határidő előírása vagy elő nem írása adja.

Nézetem szerint a törvényesség és jogállamiság alkotmányos követelménye miatt elengedhetetlenül szükséges a bizonyítás perrendszerű lefolytatása. A jogszabály betartása

garanciát is biztosít a büntető eljárásban lefolytatott különféle bizonyítási cselekmények szabályszerűségének és törvényességének megítélése során.

VI. Indokolt bírói döntéshez való jog és a jogbiztonsághoz való jog sérelme, normavilágosság követelménye:

A jogalkotás és a konkrét jogszabályok szövegezése, grammatikai felépítés kapcsán az elsődleges támpontokat a jogalkotásról szóló 2010. évi CXIII. törvény és a jogszabályszerkesztésről szóló 61/2009. (XII. 14.) IRM rendelet adja meg.

„Jóllehet természetesen a Jszt. is jogszabály, azonban figyelmen kívül hagyásának szankciója tulajdonképpen nincs. Ebből következően a Jszt. ismerete és alkalmazása valójában alapvetően a kodifikátorok saját meggyőződésén múlik, ám figyelmen kívül hagyása esetén legfeljebb a fegyelmi felelősség eszköztára helyezhető kilátásba. A gyakorlat azt mutatja, hogy – főként a törvényalkotás során – a Jszt. alkalmazása hézagos, nem mindig következetes. Érthető módon, egy felfokozott tempójú normaalkotás esetén szinte „kódolva van” az eljárásban a Jszt. követelményeinek háttérbe szorulása, hiszen az igen terjedelmes elvárásrendszer alkalmazása jelentős többletidő-igénnyel is járhat.” (idézve: Dr. Szilvási György Péter - Jogszabályszerkesztési alapismeretek)

A jogalkotás alapvető követelményei (például a normavilágosság, a hátrányos visszaható hatály tilalma, a kellő felkészülési idő stb. követelményei). Ezen irányelv mentén haladva a Jat. elvi éllel mondja ki, hogy: *A jogszabály tervezetét a magyar nyelv szabályainak megfelelően, világosan, közérthetően és ellentmondásmentesen kell megszövegezni.*

Az Alkotmánybíróság 9/1992. (I. 30.) AB határozatában is utalt arra, hogy:

„A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság az állam - s elsősorban a jogalkotó - kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák. Csak formalizált eljárás szabályainak követésével keletkezhet érvényes jogszabály, csak az eljárási normák betartásával működnek alkotmányosan a jogintézmények.”

Ugyanezen határozat 4. pontjában kifejezetten kiemelte az Alkotmánybíróság, hogy „Az anyagi igazságosság jogállami követelménye a jogbiztonságot szolgáló intézményeken és garanciákon belül maradva valósulhat meg. "Az anyagi igazság érvényesülésére" éppúgy nem biztosít (nem biztosíthat) alanyi jogot az Alkotmány, mint ahogy arra sem, hogy egyetlen bírósági ítélet se legyen törvényt sértő. Ezek a jogállam céljai és feladatai, amelyek megvalósulása érdekében megfelelő - elsősorban eljárási garanciákat nyújtó - intézményeket kell létrehozni és az érintett alanyi jogokat garantálni. Az Alkotmány tehát az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges és az esetek többségében alkalmas eljárásra ad jogot.”

A Jszt. 7.§-sa nevesíti a felsorolás alkalmazásnak eseteit, illetve a 35.§-ban a jogszabály rendelkezéseitől való eltérés eseteit. Idézve:

35. § (1) A jogszabály tervezete tartalmazhat olyan szabályt, amely a jogszabály saját rendelkezéseinek ad lehetőséget az eltérésre.

(2) Ha a jogszabály tervezete olyan szabályt tartalmaz, amely a jogszabály egyes szerkezeti egységeiben foglalt rendelkezésektől való eltérés lehetőségéről rendelkezik, a jogszabály tervezetében meghatározhatóak az eltérés feltételei vagy korlátjai.

(3) Ha a jogszabály tervezete a rendelkezéseitől valamely közhatalmat gyakorló személy vagy szerv számára eltérést engedélyez, a jogszabály tervezetében kell meghatározni az eltérés tárgyában való döntés során mérlegelendő szempontrendszert.

A fentiek szerint: ha az egyetlen mondatot tartalmazó bekezdésben vagy egyetlen mondatot tartalmazó szakaszban foglalt minden rendelkezéstől el lehet térni, a mondaton belül is lehet rendelkezni az eltérés lehetőségéről. A jogszabály tervezete tartalmazhat olyan szabályt, amely a jogszabály saját rendelkezéseinek ad lehetőséget az eltérésre.

VII. Konklúzió:

A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény jelenleg hatályos normaszövege szerint:

„**584. § (6)** Az ügyészség és a védő a fellebbezést írásban indokolni köteles. Az indokolást az ügyiratok felterjesztéséig az elsőfokú bíróságnál, az ügyiratok felterjesztése után a másodfokú bíróságnál - *legkésőbb a másodfokú tanácsulást vagy tárgyalást megelőző tizenötödik napon* - lehet előterjeszteni.”

Ugyanezen szövegrész az idézőjelben foglalt két eljárási forma, két kivétel külön nevesítése nélkül az alábbi általános rendelkezést tartalmazná:

„**584. § (6)** Az ügyészség és a védő a fellebbezést írásban indokolni köteles. Az *indokolást az ügyiratok felterjesztéséig az elsőfokú bíróságnál, az ügyiratok felterjesztése után a másodfokú bíróságnál* lehet előterjeszteni.”

Nézetem szerint és a fent megjelölt jogszabályalkotási alapelvek, iránymutatások alapján az új büntetőeljárás törvény előkészítésében közreműködő törvényalkotási bizottság, parlamenti államtitkárság és végül a Plénum jelen bekezdés esetében a *négy lehetséges eljárási forma közül kettőt kiemelve kivételt teremtett*, mikor azokat külön nevesítette.

Az Alaptörvény 1. cikk (2) bekezdésének b., pontja alapján az Országgyűlés jogosult a törvényalkotásra. A hatalmi ágak elkülönülése és a kontinentális jogrendszer adta sajátosságok okán a Bíróságok a Bszi. 1.§-ban írtak szerint igazságszolgáltatási, továbbá törvény által meghatározott egyéb tevékenységet látnak el. Sőt a 2011. évi CLXI. törvény 27/A.§-sa még korlátok közé is szorítja a bírósági jogértelmezést, illetve ennek publikálását.

Álláspontom szerint az elsőfokon eljáró Miskolci Törvényszék és a másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla a fenti jogszabályhely alkalmazása során az Alaptörvény adta kereteket túllépve - ún. törvényrontó - jogalkalmazási, jogértelmezési gyakorlatot alapozott meg, mikor is a két kivételt mellőzve az általánosság szintjére emelte és a nyilvános ülésre is kiterjesztette a 15 napos határidő alkalmazási körét.

A törvényhelyhez fűzött miniszteri indoklás szerint az írásbeli indoklás előterjesztésének jogszabályi célja a fellebbezés irányának és tartamának tisztázása.

Ez két esetben bír lényeges jelentőséggel:

- a tanácsulás esetén, mivel azon a Be. szigorú rendelkezései szerint a tanács tagjain, jegyzőkönyvvezetőkön kívül más személyek nem vehetnek részt. A közvetlenség elve, így áttételesen az írásbeli beadvány formájában érvényesül.
- míg a tárgyalás esetén a perkonzentráció és az ésszerű határidőn belüli ügy-lezárást szolgálja fellebbezés írásbeli indoklása, hiszen az megszabja a tárgyalás és a másodfokon is elrendelhető bizonyítás hatóságát.
- ezzel szemben a nyilvános ülések esetén a szóbeliség a mérvadó, így ott a 15 napos szigorú határidő előírása nem volt indokolt.

A tisztességes eljáráshoz, az önmagunk „védelemhez” való jog az alkotmányos büntetőeljárás alapelve, az eljárás egész menetében számtalan részletszabályban ölt testet. Így a fent írt eljárási hiba, Alaptörvény ellenes bírói döntések orvoslására immáron csakis a Tisztelt Alkotmánybíróság jogosult.

A fent előadottak alapján tehát kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a Debreceni Ítéltábla 2022. június 15. napján kelt Bpkf.I.307/2022/6. számú végzése -, a Miskolci Törvényszék 2022. április 04. napján kelt 8.Bf.12/2022/18-I. számú végzésére kiterjedő hatállyal - sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését. Erre figyelemmel kérem, hogy állapítsa meg az Alkotmánybíróság a döntések Alaptörvény ellenességét és a támadott bírói döntések semmisségét.

Előre is köszönöm intézkedésüket és kedvező döntésüket!

Miskolc, 2022. október 03. napja

Tisztelettel:

MAJOROS ÜGYVEDI IRODA
Dr. Majoros Éva Gabriella ügyvéd